

РЕШЕНИЕ

№ 1617

гр. София, 12.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 26.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **4583** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 от Данъчно-осигурителният процесуален кодекс/ДОПК/.

Образувано е по жалба на „Терра Системс“ ЕООД,[ЕИК], седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [жилищен адрес]чрез адв. Ч. – САК с посочен по делото съдебен адрес: [населено място], [улица],ет.1 ап.1 срещу РА № Р-22221921005615-091-001/08.08.2022г. издаден от В. Д. – началник на сектори и орган възложил ревизията и Е. П. – главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 277 от 06.03.2023г. на директора на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП, в частта с която по отношение на дружеството е отказано право на данъчен кредит и е установено задължение в размер на 11 877,21лв. – главница и 1501,17 –лихва по ЗДДС за отделни данъчни периоди, а именно – от м.07.2020г. до м.09.2020г., за м.03.2021г.,м.04.2021г,м.06.2021г. и м.07.2021г.

Твърди се нищожност на оспореният акт,тъй като административния орган се е произнесъл извън 60дневният срок по чл.155 ал.1 ДОПК.

На следващо място се твърди,че оспореният акт не е подписан с КЕП.

На следващо място се претендира – незаконосъобразност на оспореният акт, поради непълнота,немотивираност и необоснованост на констативната му част, като същият е постановен в нарушение на чл.3 и чл.5 ДОПК. Твърди се,че извършените СМР по които е отказано право на данъчен кредит са били предмет на последващи доставки към трети юридически лица и контрагенти по които въведени в

експлоатация и завършени сгради, като ревизионният субект няма задължение да извършва мониторинг, контрол и проверка на доставчика си по отношение на сключени от него трудови договори, поручени фактури за стоки и пр.

На следващо място в съответствие с Н.-1 Счетоводна политика, дружеството само е определило документалната си обосновааност и какви вторични счетоводни документи да състави извън задължителни първични и вторични, съобразно чл.4 и чл.6 ЗСч., което обстоятелство е следвало да бъде съобразено.

Твърди се още, че НАП е следвало да осигури време и възможност на жалбоподателя да се запознае с материалните по ревизионното производство, предвид направеното такова изрично искане, което обаче не е сторено..

Липсва каквато и да било обосновааност относно приложимостта на ЗКПО.

В РД изобщо не е посочено в какво се състои неизпълнението на чл.-68 ал.2 ЗДДС.

Цитираните от ревизиращите трудови договори не представляват елемент от договорното правоотношение между доставчик и получател на стоката, както и какъвто и да било вторичен или първичен документ обуславящ стопанската операция и възникване на хипотезата по възникване на данъчно събитие и документална обосновааност. Тредовите договори, досиета и други вторични елементи не са част от търговската сделка и не попадат в хипотезите на ЗДДС третиращи реалност на доставките на стоки и услуги.

Ответната страна – директора на дирекция ОДОП изразява становище за неосновааност на жалбата с аргументи, аналогични с инкорпорираните в постановеното от него решение, при оспорване на РА по административен ред и които ще бъдат възпроизведени по-долу в относимата им част.

В рамките на проверката по чл.158 от АПК, счита жалбата за редовна – като подадена в съответствие с изискванията за форма, съдържание и приложения. Същата е допустима, като подадена от активно легитимирано лице, в срока по чл.156 ал.1 ДОПК, срещу подлежащ на обжалване акт и при липса на отрицателни процесуални предпоставки по чл.159 АПК. Като такава подлежи на разглеждане по същество.

По съществуването на спора, с оглед твърденията на страните и предмет на служебна проверка, съдът съобрази:

Ревизионното производство е образувано въз основа Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221921005615-020-001 от 06.10.2021 г., издадена от В. Т. Д., началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД НАП В. Т., с предмет - определяне на задълженията на дружеството по ЗДДС за отделните данъчни периоди от 01.07.2020 г. до 31.07.2021 г.

Със Заповеди за изменение на ЗВР /ЗИЗВР/ №Р-22221921005615-020-002 от 20.01.2022 г. и №Р-22221921005615-020-003/24.01.2022 г. е продължен срокът за приключване на производството, съответно до 18.03.2022 г., както й е променен екипа

за извършване на ревизията, съгласно Решение №Р-22221921005615-098-001/24.01.2022 г. за изземване разглеждането и решаването на конкретен въпрос.

На основание чл. 34 от ДОПК ревизията е спряна със Заповед от 25.01.2022 г. и възобновено със Заповед от 26.04.2022 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221921005615-092-001/29.06.2022 г., връчен на 11.07.2022 г. срещу който е подадено възражение с вх. №56-06-6407 от 28.07.2022 г., като същото е прието за неоснователно. Като следствие и постановен и процесният РА № Р-22221921005615-091 -001/08.08.2022 г., издаден от В. Д., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП В. Т. в качеството и на орган, възложил ревизията, и Е. П., главен инспектор по приходите при ТД на НАП В. Т., в качеството му на ръководител на ревизията.

Съгласно констатациите на РД основният предмет на дейност на задълженото лице през ревизираните периоди с извършване на дейности в областта на техническите системи за сигурност.

В рамките на ревизионното производство на дружеството е връчено ИПДПОЗЛ от 12.10.2021 г., 11.01.2022 г. и от 10.06.2022г., част от които са представени. Извършени са и насрещни проверки на „ЕВРО Б. К.“ ЕООД, БИК[ЕИК]. „С. КИЛД Г. 1“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], „ЛЕГЕ ИНВЕСТ 2020“ ЕООД, К.[ЕИК]. „БИ ТИ ЕВРО КОМЕРС“ ЕООД, „ОМЕГА АКТИВ“ ЕООД, „ТЕХНО ЕЛЕКТРОНИК 2023“ ЕООД, обективирани в протоколи, подробно описани в РД.

Направените при проверките фактически констатации се свеждат до това, че представители на горепосочените дружества или лица за контакти не се намират на декларираните от тях адреси за кореспонденция, поради което, по реда на чл. 32 от ДОПК са им връчени искания за представяне на документи и писмени обяснения, касаещи доставките по издадените от тях фактури. Предприетите във връзка с процедурите по чл. 32 от ДОПК действия са описани подробно в ПИНП, респективно в констативната част на РД /посещения на адреси, поставяне на съобщения на предвидените за целта места, пощенски пратки, публикуване в Интернет, изпратени писма с обратни разписки, а съставените документи са приложени към преписката. От

страна на горепосочените задължени лица не са представени документи и писмени обяснения в указаните в исканията срокове, поради което не е установена реалността на извършените продажби, има ли сключени договори, споразумения и анекси за доставките, кредитни и дебитни известия, предмета на доставка, документи, удостоверяващи извършено разплащане по доставката / банкови и/или касови документи/ за периода на плащане по спорните фактури; Хронология на сметки 501 и/или 503, документи, удостоверяващи осчетоводяването на фактурите/ хронология и аналитична отчетност на счетоводните сметки, по които са отчетени фактурите;/ хронология на счетоводните записвания по материалните и разходните счетоводни сметки, отразяващи доставката /аналитична счетоводна справка* отразяваща движението па продадена стока/активи гр.20, гр.30. гр.40, извършваната дейност от дружеството и точните адреси на обектите* които стопанисват, лицензи и разрешителни за извършваната дейност, източници за финансиране на дейността, разполага ли дружеството с кадрови потенциал, притежава ли ДМА, транспортни документи, пътни листа, товарителници и др., удостоверяващи осъществен Транспорт по доставките, оборотна ведомост и инвентарна книга за периода на фактурираните доставки.

Всички документи изхождат от ревизираното лице, а именно: договори за инсталационни услуги с „ЕВРО БЕТА КОМ“ ЕООД, „БИ ТИ ЕВРО КОМЕРС“ ЕООД, „ЛЕГЕ ИНВЕСТ 2020“ ЕООД, „СМАРТ БИЛД ГРУП 1“ ЕООД, „ОМЕГА АКТИВ“ ЕООД, заверени копия на исканите фактури с изключение на №167 от 31.08.2020 г.. издадена от „БИ ИИ ЕВРО КОМЕРС“ ЕООД, №78/05.07.2021 г. и №93/1 1.07.2021 г., издадени от „ЛЕГЕ ИНВЕСТ 2020“ ЕООД, писмени обяснения и хронология на счетоводните записвания. Не са представени заявки и оферти преди сключване па договорите. Не са представени банкови извлечения и РКО за извършени разплащания по сделките Не са представени оборотна ведомост и Главна книга за ревизирания период. Не са представени приемо-предавателни протоколи, сключени при предаването на извършената услуга, кои са обектите, какъв вид е била услугата и друга информация доказваща реалността им.

При извъртени служебни проверки в информационната система на НАП е установено, че горепосочените дружества са deregистрирани по ЗДДС по инициатива на орган по

приходите, издирвани са многократно на декларираните адреси за кореспонденция, имат задължения по ЗДДС в особено големи размери, нямат наети лица по трудови правоотношения, както и сключени граждански договори.

По доставчици и периоди непризнатото право на приспадане на данъчен кредит е посочено:

- в размер на 1 505,21 лв., за данъчен период м.07.2020 г., по фактури, издадени от „ЕВРО БЕТА КОМ“ ЕООД с предмет на доставка „електро услуги“;
- общо в размер на 1 451,60 лв., за данъчни периоди м.08.2020 г. и м.09.2020 г., по фактури, издадени от „БИ ТИ ЕВРО КОМЕРС“ ЕООД с предмет на доставка „покупка на електроуслуги“;
- общо в размер на 3 909,20 лв., за данъчни периоди м.03.2021 г. и м.06.2021 г.. по фактури, издадени от „СМАРТ БИЛД ТРУП 1“ ЕООД с предмет „Покупка на електроуслуги“;
- общо в размер на 2 051,00 лв., за данъчни периоди м.03.2021 г. и м.07.2021 г. по фактури, издадени от „ЛЕГЕ ИНВЕСТ 2020“ ЕООД с предмет „покупка на външни услуги“;
- общо в размер на 2 960,20 лв.. за данъчен период м.04.2021 г. по фактури, издадена от „ОМЕГА АКТИВ“ ЕООД с предмет „електроуслуги“;

Данните относно номера и дати на фактурите, данъчни основи, начислен ДДС и предмет са описани подробно в констативната част на РД по доставчици.

Във връзка с гореизложеното, на основание чл. 68. ал. 1. т. 1 от ЗДДС и чл. 69. ал. 1, т. 1 от същия закон, във връзка с чл. 9 от ЗДЦС е отказано правото на приспадане на данъчен кредит по спорните фактури в общ размер на 11 877,21 лв.

При постановяване на решението си във връзка с оспорване процесният РА, Директора на ДОДОП при ЦУ на НАП – С. е приел за обосновано заключението на ревизиращия екип за липса на реално извършени доставки по фактурите, издадени от гореспоменатите доставчици. Чрез позоваване на разпоредбите на чл. 68. ал. 1, т. 1 и ад. 69, ал. 1. т. 1 от ЗДДС, е посочено, че наличието на реално осъществена доставка е първата изискуема от закона предпоставка за признаване на правото на данъчен кредит. В случая жалбоподателят не е установил и доказал основния елемент от фактическия състав на възникване на правото на данъчен кредит- и това е

настъпването на данъчно събитие по смисъла на чл. 25. ал. 1 от ЗДДС. Съгласно чл. 25 ал. 2 от ЗДДС данъчното събитие възниква на датата, па която собствеността върху стоката с прехвърлена или услугата е извършена. Предвид обстоятелството, че настъпването на данъчно събитие, а именно извършването на доставка. е факт от обективната действителност, в резултат па който за задълженото лице настъпва благоприятният данъчен ефект от правото па приспадане на данъчен кредит, то следва да установи и докаже проявлението на този правопораждащ юридически факт.

Въз основа на установеното е необходимо да се отбележи:

Всяка некомпетентност по определение води до нищожност, без оглед на конкретните обстоятелства /виж т.1 от тълкувателно решение № 2/14.05.1991 г. по гр. д. № 2/1991 г. на ОСГК на ВС/.

„При оспорване на административният акт, преценката за нищожност се свежда до извеждането на един много тежък порок, тежък до степен да направи невъзможно съществуването на акта като такъв. Порокът е толкова тежък, че приравнява административния акт на „правно нищо”, на несъществуващ факт. След като нищожният акт не поражда валидни правни последици, той не би могъл да породи и валидни правни задължения“ /виж тълкувателно решение № 3 от 16.04.2013 г. по тълкувателно дело № 1/2012 г.,ОСК на ВАС/.

В същият тълкувателен акт на ВАС е цитирано решение на КС № 5/17.04.2007 г. по к.д. №11/2006 г., съгласно което „Прогресивният характер на легитимацията е възможност да се обжалват административните актове не само когато са налице пряко нарушени права, но и при предстоящо засягане на права.“.

По силата на чл.113 ал.4 от ДОПК,заповедта за възлагане на ревизия не подлежи на обжалване отделно от ревизионния акт.

Върховния административен съд е постановявал нееднократно, че съгласно изричния текст на чл. 113, ал. 4 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс заповедта за възлагане на ревизия не подлежи на обжалване отделно от ревизионния акт. Следователно тя не е от кръга актове, които се атакуват отделно по съдебен ред, а би била предмет на разглеждане от административния орган и впоследствие от съда като част от задължителната процедура по издаване на ревизионен акт - като част от данъчно-осигурителния контрол, уреден в глава XV на ДОПК./ в този смисъл виж Определение № 8647 от 21.09.2007 г. на ВАС по адм. д. № 8333/2007 г., Определение № 6386 от 14.05.2010 г. на ВАС по адм. д. № 6349/2010 г., Определение № 12293 от 25.09.2013 г. на ВАС по адм. д. № 12088/2013 г., Определение № 794 от 23.01.2015 г. на ВАС по адм. д. № 106/2015 г., Определение № 13574 от 9.11.2017 г. на ВАС по адм. д. № 11859/2017 г./.

За действителността на обжалвания РА, съдът следи служебно. „При липса на доказателства за компетентност на лицето издало З., РА е нищожен и в тази насока е практиката на ВАС, тъй като определеният със същата заповед орган по приходите не разполага с компетентност да издаде ревизионния акт“. / Решение № 4152 от 15.04.2015 г. на ВАС по адм. д. № 7143/2014 г./ РА издаден въз основа на нищожна ЗВР следва да се счита за нищожен. /виж Решение № 5167 от 29.04.2020 г. на ВАС по адм. д. № 12851/2019 г./.

Следователно законосъобразността на Заповедта за възлагане на ревизия е предмет на съдебният контрол, дължим служебно от съда в съответствие с текста на чл.168 ал.1 АПК.

Съдебният анализ следва да се разгледа през призмата на конкретното засягане, но и с оглед предстоящото, бъдещо засягане /визирано в ТР № 3 от 16.04.2013 г. по тълкувателно дело № 1/2012 г.,ОСК на ВАС, чрез препратка към решение на КС № 5/17.04.2007 г. по к.д. №11/2006 г./ с оглед факта, че ЗВР е акта поставящ началото на ревизионното производство.

По силата на чл. 8 ал.1 т.3 от ДОПК компетентна териториална дирекция на Националната агенция за приходите относно производствата по този кодекс, освен ако е предвидено друго, е териториалната дирекция по седалището на местните юридически лица.

Съгласно нормата на чл.12 ал.6 изр.първо ДОПК изглежда е предвидено друго, а именно, че правилата на 7 ал.1 и чл. 8 не се прилагат за органи по приходите или публични изпълнители, определени от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите или от оправомощен от него заместник изпълнителен директор. С което е въведено изключение и дерогация на общото правило за местна компетентност съгласно чл.8 от Кодекса.

Следва да се посочи, че приложимият ДОПК регламентира два вида компетентност във връзка с правомощието да се образува ревизионно производство, посредством възлагането му със заповед:

От една страна е налице териториална компетентност, чиито обхват, а и дерогации бяха посочени по-горе.

От друга страна, е налице универсална компетентност,обхваща територията на цялата страна, всички лица, задължения и отговорности за данъци и задължителни осигурителни вноски. Същата е обект на регламентация в текста на чл.112 ал.2 т.2 от ДОПК.

Позната е и т.нар извънредна компетентност, ад хок, възникваща съобразно реда и условието на чл.10 ал.9 ЗНАП, която също ще бъде обект на самостоятелен анализ в настоящият съдебен акт.

Така, извън т.нар. извънредна компетентност, очевидно е, че законодателя визираща два различни типа компетентност, поради което и регламентира реда и условието за

надлежното възникване и упражняване на всяка от тях, както и допустимите ограничения по отношение на всяка от тях.

За да възникне универсална компетентност за лице различно от изпълнителния директор на НАП или определен от него заместник, не е достатъчно само да бъде дерогирана местната компетентност, а следва да е налице валидно учредена универсална компетентност. Универсалната компетентност е обект на регламентация в ДОПК – т.е. предмет на самостоятелна нормативна уредба, която не може да бъде допълвана, променяна или преучредявана с административен акт.

Още с ТР № 4 от 22.04.2004г. по т.д. № 4 от 2002г. ОС на ВАС е посочено а в практиката никога не е било и спорно, че „Компетентността на всеки административен орган е нормативно определена. Издаването на административен акт без необходимата компетентност води до нищожност на акта. В някои случаи нормативни актове предвиждат възможност компетентният орган да делегира на други, подчинени нему органи, да упражняват предоставените му правомощия“.

По силата на чл.112 ал.2 т.2 ДОПК, регламентираща универсалната компетентност за издаване за заповеди за възлагане на ревизия, ревизията може да се възлага от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите или определен от него заместник изпълнителен директор - за всяко лице и за всички видове задължения и отговорности за данъци и задължителни осигурителни вноски.

Посочената норма предвижда изрична компетентност за възлагане на ревизия и по отношение на нея, кодекса не допуска изключение, такова, каквото е налице спрямо чл.7 ал.1 и чл.8 ДОПК посредством правилото на чл.12 ал.6 от с.з. Нещо повече - посочената норма на чл. 112 ал.2 т.2 следва да се схваща строго ограничително, в т.ч. и относно това кой може да възлага ревизия, респ. да слага начало на ревизионното производство по отношение на всички видове задължения и всички субекти.

По отношение на тази универсална компетентност, текста на чл.112 ал.3 ДОПК предвижда категорична дерогация от правилото на чл.8. Т.е. налице е универсална компетентност, териториалната не се прилага. С което още по-ясно е подчертан абсолютният и характер. Остава единственият възможен извод, че що се касае до изключителна компетентност, местната е непротивопоставима.

Така, от една страна кодекса ограничава действието на принципа на териториална компетентност по отношение на изпълнителния или определен от него, заместник изпълнителен директор, от друга страна – оправомощава изпълнителния директор с универсална компетентност, която може да делегира на свой заместник.

Предвид съдържанието и текста на горепосочените заповеди, по отношение на посочените в тях служители и с оглед правилото на чл.12 ал.6 ДОПК, следва да се приеме, че безспорно принципа на териториална компетентност е ограничен. Това обаче не означава възникване на универсална компетентност на посочените в заповедта лица. Дерогацията на една от двете компетентности, обаче, не води автоматично до придобиване на другата и обратното, върху каквато погрешна фикция

е учредена компетентността в настоящият спор.

Предвид правилото на чл. 122 ал.2 т.2 ДОПК, не може да се приеме, че сама по себе си дерогацията на териториалната компетентност следствие от чл.12 ал.6 ДОПК поражда универсална компетентност. Както вече бе посочено, чрез референция към ТР № 4 от 2004г. на ВАС - компетентност възниква само когато е нормативно предвидена.

В съдебната практика и в доктрината е безспорна постановката, че по своята същност компетентността бива персонална, териториална и материална. В хипотезата на чл.122 ал.2 т.2 от ДОПК и трите вида компетентност са налице и принадлежат само и единствено в полза на изпълнителният директор на НАП с възможност за делегиране на негов заместник.

Процесната ЗВР обаче е издадена от началник сектор „Ревизии“ в ТДНАП – В. Т., по отношение на юридическо лице със седалище и адрес на управление в [населено място]. Като резултат, с оглед императивното правило на чл.112 ал.2 т.2 ДОПК, което не може да бъде изменяно и то чрез административен акт, съдът приема, че посоченият орган не разполага с необходимата компетентност.

На следващо място:

Контролното производство е възложено чрез ЗВР издадена от началник сектор в ТДНАП – В. Т., В. Д. определена от зам.изпълнителния директор на НАП въз основа на Заповед № ЗЦУ-1659/05.05.2021г., за което пък зам.изпълнителният директор на НАП е овластен от изпълнителния директор със Заповед № ЗЦУ-ОПР-9/21.05.2021г. на изпълнителния директор на НАП.

Конкретно в заповед № Заповед № ЗЦУ-ОПР-9/21.05.2021г. на изпълнителния директор на НАП е оправомощен Г. Д. – заместник изпълнителен директор да определя органите по приходите за които не се прилагат правилата на чл.7 ал.1 и чл.8 ДОПК, при необходимост да нарежда служители от една ТД да преминат в друга ТД за което съответният директор на ТД командирова служителите, да нарежда служителите от една ТД да осъществяват правомощия по отношение на други лица за които съгласно чл.8 ДОПК компетентни са органите на друга ТД, включително и части от работното време без промяна мястото на работа.

От своя страна и като следствие, зам.изпълнителния директор на НАП със Заповед № ЗЦУ-3033/06.10.2021г., е определил служителите на ТД на НАП, посочени в Заповед № ЗЦУ-1659/05.05.2021г. да осъществяват производствата по данъчно-осигурителен контрол по отношение на лицата, посочени в приложение към настоящата заповед за които компетентна съгласно чл.8 е ТД на НАП С., като контролните производства бъдат възложени от началниците на сектори съгласно Заповед № ЗЦУ-1659/05.05.2021г. и определени от директора на ТД на НАП С. със заповед № РД-01-287/10.05.2021г.

С посочената своя заповед № РД-01-287/10.05.2021г. на основание чл.11 ал.3 ЗНАП вр. чл.112 ал.2 т.1 ДОПК и Заповед № ЗЦУ-1659/05.05.2021г. Директора на ТД на

НАП С. е определил лицата, които да изпълняват функциите на компетентен орган по чл.112 ал.2 т.1 ДОПК сред които по т.8 от първи раздел и В. Д., издала процесната ЗВР.

Разпоредбата на чл. 112 ал.2 т.2 от ДОПК не допуска възможност за преовластяване.

Универсална компетентност за възлагане на ревизии по силата на този член принадлежи единствено на изпълнителния директор на НАП, като по изключението на т.2 предл. второ той може да прехвърли това правомощие на определен от него заместник. Закона не допуска никъде възможност за делегиране на права. И това пар екселанс е изключено по отношение на правомощията дефинирани като изключителна компетентност. Нормата е с лимитативен характер и поставя недвусмислено ограничение пред възможността друго лице, различно от изпълнителния директор или оправомощен от него заместник да възлага ревизия по отношение на всички лица на територията на цялата страната.

Съгласно вече цитираното ТР № 4 от 22.04.2004г. на ОС на ВАС: “Възможността за делегиране на административни правомощия се характеризира с няколко принципни ограничения: никой не може да делегира правомощия, които не притежава; не могат да бъдат делегирани правомощия, които законът определя като изрична компетентност на съответния орган; органът, на когото са делегирани правомощия, не може да ги предоставя другиму“.

Законът не допуска изпълнителния директор на НАП да упълномощава заместника си с правомощието да определя лица, които да възлагат ревизия за всяко лице и за всички видове задължения и отговорности за данъци и задължителни осигурителни вноски. Законът не допуска и възможността заместник изпълнителният директор да прехвърля компетентност с каквато не разполага, а само му е прехвърлена по силата на делегация.

По своята същност, делегирането се възприема като възможност, предвидена в закона, временно - за определен случай или период от време, съгласно конкретната обстановка и преценката на горестоящ административен орган, той да предостави част от правомощията си на някой от подчинените му органи.

Като продължение и с оглед привидната колизия между разпоредбите на чл.112 ал.2 т.2 ДОПК и чл.12 ал.6 от ДОПК, следва да се отбележи:

Докато чл.12 ал.6 ДОПК премахва ограниченията пред приложното поле на принципа на териториалната компетентност по чл.7 ал.1 и чл.8 ДОПК, по отношение на определена, конкретна категория субекти, с което може и да се приеме, че всъщност разширява приложното поле на този принцип, посредством премахване на териториалното му ограничение без обаче да дефинира какъв е все пак неговият обхват, то текста на чл.112 ал.2 т.2 ДОПК дефинира универсална компетентност с ясен обхват - територията на цялата страна и всички видове задължения. В този смисъл упражняването на ясна универсална компетентност е възможно само и

единствено от субектите по чл.112 ал.2 т.2 ДОПК, като въпроса дали едно лице спада сред изключенията по чл.12 ал.6 ДОПК се явява напълно ирелевантен. Необходимо е само и единствено лицето да бъде сред изрично посочените в текста на нормата на чл.122 ал.2 т.2 ДОПК.

И обратното - за да бъде валидно упражнена компетентност, в хипотеза като наличната, следва по отношение на чл.112 ал.2 т.2 ДОПК да бъде предвидено законово ограничение, аналогично с това по чл.12 ал.6 ДОПК. При липсата на такова нормативно решение обаче, следва да се приеме, че производството е образувано без липса на предпоставки затова, същото не е започнало надлежно, а извършените от органите по приходите процесуални действия са в нарушение на процесуалните правила по ДОПК. В допълнение – по отношение на компетентността по чл.112 ал.2 т.2 от ДОПК не само не е налице ограничение, а останалите разпоредби са ограничени в нейна полза, /арг. ал.3 на чл.112 ДОПК/.

Със заповедта на заместник изпълнителният директор на НАП е предоставена универсална компетентност на поименно посочените в нея служители. Същото правомощия заместника е упражнил по силата на делегираното му от изпълнителният директор на НАП.

Така заместник изпълнителния директор е определил органи по приходите за които не се прилагат правилата на чл.7 ал. 1 и чл. 8 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс и по отношение на лице спрямо които съгласно чл.8 компетентни са органите на друга териториална дирекция, включително за части от работното време и без промяна на мястото на работа.

С оглед изложеното, съдът приема, че процесните заповеди са в пряко противоречие с чл.122 ал.2 т.2 ДОПК и не могат да породят визираните правни последици.

Заповед № 3-ЦУ-3033/06.10.2021г. на заместник - изпълнителният директор на НАП също следва да бъде разгледана, както в съответствие с правомощието по чл.112 ал.2 т.2 ДОПК, така и самостоятелно, с оглед възможността да обоснове компетентност на възложилото ревизията лице по чл.112 ал.2 т.1 от ДОПК.

Посочената заповед пряко предвижда служителите на ТД на НАП посочени в Заповед № 3-ЦУ-1659 от 05.05.2021г. да осъществяват производствата по данъчно-осигурителен контрол по отношение на лицата, посочени в приложение към настоящата заповед за които компетентна е ТД на НАП С., като контролните производства бъдат възложени от началниците на сектори по силата на заповед № 3-ЦУ-1659 от 05.05.2021г. и определени от директора на ТД на НАП С. със заповед № РД-01-287 от 10.05.2021г.

Видно от съдържанието на посочената заповед същата реферира към № 3-ЦУ-1659 от 05.05.2021г. на зам.изпълнителния директор на НАП и заповед № РД-01-287 от 10.05.2021г. на директора на ТД на НАП С. само като списъчно изброяване на лица, без да е в друга взаимовръзка или да черпи правна сила от посочените заповеди. В този смисъл същата пряко цели да породии компетентност посредством делегиране и властническо разпореждане на правомощия от страна зам.изпълнителния директор на

НАП в хипотезата на чл.112 ал.2 т.2 ДОПК, каквото правомощие тази норма не допуска. По силата на посочената разпоредба зам.изпълнителния директор, и то ако е оправомощен за това от изпълнителния директор на НАП/каквото оправомощаване не е налице/, би могъл лично да възложи ревизия, но не и да определи лица, които да я възлагат. В унисон с това и всичко гореизложено, посочената заповед също не може да обоснове компетентност у възложилите ревизията началник сектор при ТД на НАП В. Т..

По своята същност, делегирането се възприема като възможност, предвидена в закона, временно - за определен случай или период от време, съгласно конкретната обстановка и преценката на горестоящ административен орган, той да предостави част от правомощията си на някой от подчинените му органи. А в хипотеза като процесната – същото е изключено.

В заключение и с оглед привидната колизия между разпоредбите на чл.112 ал.2 т.2 ДОПК и чл.12 ал.6 от ДОПК, следва да се посочи още:

Докато чл.12 ал.6 ДОПК премахва ограниченията пред приложното поле на принципа на териториалната компетентност по чл.7 ал.1 и чл.8 ДОПК, по отношение на определена, конкретна категория субекти, с което може и да се приеме, че всъщност разширява приложното поле на този принцип, посредством премахване на териториалното му ограничение без обаче да дефинира какъв е все пак неговият обхват, то текста на чл.112 ал.2 т.2 ДОПК определя универсалната компетентност, с ясен обхват - територията на цялата страна и всички видове задължения. В този смисъл упражняването на ясна универсална компетентност е възможно само и единствено от субектите по чл.112 ал.2 т.2 ДОПК, като в тази връзка въпроса дали едно лице спада сред изключенията по чл.12 ал.6 ДОПК или не е напълно ирелевантен. Необходимо е само и единствено лицето да бъде сред изрично посочените в текста на нормата на чл.122 ал.2 т.2 ДОПК.

И обратното - за да бъде валидно упражнена компетентност, в хипотеза като настоящата, следва по отношение на чл.112 ал.2 т.2 ДОПК да бъде предвидено законово ограничение, аналогично с това по чл.12 ал.6 ДОПК. При липсата на такова нормативно решение обаче, следва да се приеме, че производството е образувано без липса на предпоставки затова, същото не е започнало надлежно, а извършените от органите по приходите процесуални действия са в нарушение на процесуалните правила по ДОПК. В допълнение – по отношение на компетентността по чл.112 ал.2 т.2 от ДОПК не само не е налице ограничение, а ограничение е налице в нейна полза, -арг. ал.3 на чл.112 ДОПК/.

На последно място следва изрично да се посочи, че посочената заповед З-ЦУ-1659/05.05.2021г. на заместник изпълнителният директор на НАП не може да се приеме и за заповед по приложение на чл.10 ал.9 от ЗНАП, съгласно която разпоредба и при необходимост за изпълнение на възложените на агенцията функции изпълнителният директор или оправомощено от него лице може със заповед да нареди служители от една териториална дирекция да осъществяват правомощията си по отношение на лица, за които съгласно правилата на чл. 8 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс компетентни са органите на друга териториална дирекция, включително за части от работното време и без промяна на мястото на работа.

Безспорно и по силата на т.3 от Заповед № ЗЦУ-ОПР-9/19.04.2021г. на изпълнителният директор на НАП, заместник изпълнителния директор следва да се

счита оправомощен при необходимост за изпълнение на възложените на агенцията функции със заповед да нарежда служители от една териториална дирекция да осъществяват правомощията си по отношение на лица, за които съгласно правилата на чл. 8 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс компетентни са органите на друга териториална дирекция, включително за части от работното време и без промяна на мястото на работа.

Видно от текста и съдържанието на заповедта на заместник-изпълнителния директор от 05.05.2021г. обаче, посочените в нея органи по приходи осъществяват правомощията си по чл.12 ал.1 от ДОПК на територията на цялата страна, независимо от определената по чл.7 ал.1 и чл.8 компетентност.

В тази връзка от една страна, очевидно същата предоставя универсална компетентност на посочените в нея служители, на второ място – липсват посочени лица по отношение на които следва посочените в заповедта органи по приходите да се считат компетентни. В този смисъл същата не може да породи компетентност в хипотезата на чл.10 ал.9 от ЗНАП. Що се касае до хипотезата на чл.10 ал.8 от ЗНАП, същата е ирелевантна и не следва да бъде обсъждана, доколкото процесната заповед не разглежда въпроса за преминаване в друга териториална дирекция.

В допълнение следва да се посочи, че по делото е приложена и Заповед № РД-01-287/10.05.2021г. на директора на ТД на НАП – С., с която на основание чл.11 ал.3 от ЗНАП вр. чл.112 ал.2 т.1 от ДОПК и заповед № З-ЦУ-1659 от 05.05.2021г. на заместник-изпълнителния директор на НАП, определя конкретни служители измежду тези, за които съгласно горе-посочената заповед от 10.05.21г. не се прилагат правилата на чл.7 ал.1 и чл.8 от ДОПК, които да изпълняват функциите на компетентен орган по чл.112 ал.2 т.1 от ДОПК. Сред тях по т.7 е и В. Д., началник сектор „Ревизии“ ТД на НАП – В. Т..

Посочената заповед също следва да бъде разгледана, както в съответствие с правомощието по чл.112 ал.2 т.2 ДОПК, така и самостоятелно, с оглед възможността да обоснове компетентност на възложилото ревизията лице по чл.112 ал.2 т.1 от ДОПК.

На първо място, същата е постановена на основание чл.11 ал.3 от ЗНАП. Посочената разпоредба предвижда, че териториалният директор може да възлага със заповед на определени органи по приходите и служители от териториалната дирекция изпълнението на правомощията по ал. 1 и 2, с изключение на тези по ал. 2, т. 2.

В настоящият казус е безспорно, че В. Д. е служител на ТД на НАП-В. Т.. По силата на посочената заповед обаче същата се разглежда като служител на ТД на НАП – С.. В тази връзка, следва да се посочи, че възможността един служител в дадена териториална дирекция, да бъде квалифициран като служител на друга, не е чужда на ЗНАП, но същата е възможна само в хипотезата на преминаване в ал.8 на чл.10 от ЗНАП.

За да възникне валидно преминаване и като следствие - цялата съвкупност от права и задължения, резултат от осъществяването му, следва да е налице надлежна заповед от изпълнителния директор или определено от него лице, посочваща кои служители от коя в коя ТД на НАП преминават, както и акт на командироване издаден от съответният териториален директор, в съответствие с КТ. Видно от данните по делото, процесната Заповед на директора на ТД на НАП – С. не визираще командироването на определени служители, нито е налице заповед на изпълнителния директор на НАП или определено от него лице, което да нарежда преминаване на служители от една ТД в друга ТД на НАП.

В този смисъл посочената в Заповед № РД-01-287/10.05.2021г. на директора на ТД на НАП – С., В. Д. нито има качеството на орган по приходите в ТД на НАП-С., нито по отношение на нея е приложена процедура по преминаване в посочената дирекция, така, че да се приеме, че е налице валидно учредена компетентност по чл.112 ал.2 т.1 от ДОПК.

Като продължение разпоредбата на чл.11 ал.3 ЗНАП въз основа на която е постановена и заповедта на директора на ТД на НАП С.,визира правомощието на териториалния директор по отношение на служители от дирекцията. Видно от всичко дотук изложено В. Д. няма качеството на служител на ТД на НАП С.,така,че заповедта да породи спрямо нея и спрямо трети лица, правнообвързващ ефект.

В заключение:

Текста на чл.10 ЗНАП част от която е и нормата на новата ал.9 е озаглавен “изпълнителен директор“. Нормата урежда неговите правомощия, като орган на НАП – методологични, организационни, представителни, контролни, структурни по отношение системата на НАП, по планиране и управление дейността на Агенцията и нейният бюджет и прочее.

В този смисъл посочената разпоредба е вътрешно-служебна по своя характер и регламентира правомощия, което може да се упражнява от изпълнителният директор по отношение на служителите на Агенцията и по отношения на Агенцията, в цялост.

Спорните въпроси които изникват от текста, но и от приложението на нормата са - може ли посочената норма да регламентира компетентност на органите по приходите, посредством правомощие на изпълнителният директор. И то компетентност, която първо действа в отношенията на с трети лица/каквото действие се проявява във връзка с ревизионното производство/ и второ компетентност, която е обект на регламентация в друг нормативен акт, а именно – ДОПК. На трето място ще бъде разгледана и целта на разпоредбата видно от мотивите към законопроекта за приемането и, с което настоящият състав установява заобикаляне на чл.112 ал.2 т.2 на ДОПК, което представлява недопустим конституционен резултат от гледна точка на принципа на правовата държава, съгласно чл.4 ал.1 от Върховния закон.

Всъщност, както ВАС е посочил в своето Решение № 10234 от 14.11.2022 г. на ВАС по адм. д. № 1592/2022 г., И. на правомощието на органа по приходите да възлага ревизии и да участва в издаването на РА е законът /вж. чл. 112, ал. 2 и чл. 119, ал. 2 ДОПК/, а не заповедта на териториалния директор по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК, определяща кръга от длъжностни лица с функции на органи по приходите от компетентната териториална дирекция, които да възлагат ревизии /в този смисъл вж. решаващите мотиви на ТР № 5/13.12.2016 г. на ОСС от I и II колегия на ВАС по тълкувателно дело № 10/2016 г. /. Заповедта на териториалния директор по чл. 112, ал. 2, т. 1 ДОПК е вътрешнослужебен акт от категорията на тези по чл. 2, ал. 2, т. 3 АПК, тъй като създава за адресатите й правото и задължението да възлагат ревизии“.

По аргумент на по-силното основание - точно като такъв вътрешнослужебен акт следва да бъде разглеждана и заповедта по чл.10 ал.9 от ЗНАП. Само и единствено....

Съгласно текста на чл.10 ал.9 ЗНАП: При необходимост за изпълнение на възложените на агенцията функции изпълнителният директор или оправомощено от него лице може със заповед да нареди служители от една териториална дирекция да осъществяват правомощията си по отношение на лица, за които съгласно правилата на

чл. 8 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс компетентни са органите на друга териториална дирекция, включително за части от работното време и без промяна на мястото на работа.

Посочената норма очевидно се схваща като разпоредба пораждаща компетентност за възлагане на ревизия от страна на служители на НАП/без значение от която териториална дирекция/ въз основа на делегиране на права от страна на изпълнителният директор на НАП или определен от него изпълнителен директор.

Посочената разпоредба е въведена в действащото законодателство с пар.55 т.3 б“в“ на Законът за изменение и допълнение на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, приет от 44-то Народно събрание на 3 декември 2020 г.обн. брой: 105, от дата 11.12.2020 г.,в сила от 01.01.2021г.

В т.10 „Друи промени“ от Мотивите към Законопроекта е записано:

„ С предложението за чл. 10, ал. 9 от ЗНАП се предвижда органи на НАП да упражняват своите правомощия на територията на цялата страна без оглед на определената с чл. 8 от ДОПК компетентност. Това се налага поради необходимостта за ефективно разпределение на заетите служители в различните териториални дирекции. Поради факта, че бизнесът е концентриран в няколко териториални дирекции, е необходимо администрацията да разполага с по-голяма мобилност, за да задоволи потребностите както от обслужване, така и от ефективен контрол на задължените лица. В тази връзка възниква необходимост от гъвкаво разпределение на административния капацитет. Чрез предвиждана мярка се елиминира рискът от съкращаване на обучени квалифицирани служители чрез ефективното им използване в административните производства в други териториални дирекции. За да се гарантира ефективното разпределение между териториалните дирекции, е предвидено органът, определящ органите по приходите и публичните изпълнители, за които няма да се прилагат правилата на териториалната компетентност по чл. 8 от ДОПК, да е изпълнителният директор или оправомощен от него заместник изпълнителен директор. Предвидено е органите да бъдат определяни със заповед“.

Така посочените мотиви не оставят място за съмнение, че с тях се преследва вътрешноорганизационен въпрос, а именно – въпроса за ефективно използване на кадровият ресурс, цели се недопускане съкращаване на квалифицирани служители,чрез ефективното им разпределение между териториални дирекции. Всъщност даже това не е извод, а извадки от самият текст-цитиран тук.

Съпоставката между двата текста /на ал.8 и ал.9 на чл.10 от ЗНАП/ ясно показва, че при ал.9 не се предвижда командироване,а директно осъществяване на правомощия на територията на цялата страна и всички правни субекти само въз основа за заповед на изпълнителни директор или оправомощен от него заместник.

Така изложените допълнителни съображения относно използваната конструкция за образуване,започване и приключване на ревизионното производство настоящият състав счита като допълнително основание за отмяна на оспореният РА.

В допълнение и в посочените заповеди – както на заместник изпълнителния директор на НАП,така и на директора на ТД на НАП С. не е посочена,още по-малко - мотивирана и обоснована конкретна служебна необходимост налагаща посочената делегация.

Успоредно с това:

По силата на чл. 113 от ДФЕС Съюзът има компетентност да приема разпоредби относно косвеното данъчно облагане, основен инструмент на което е данъкът върху

добавената стойност. Тази компетентност е упражнена чрез приемането на няколко съюзни директиви, сред които с основно значение е Директива 2006/112/ЕО НА СЪВЕТА от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност /L 347/1 Официален вестник на Европейския съюз/, приложима и относима към преценката за законосъобразност на оспорвания РА, в частта относно установените задължения по националния ЗДДС транспониращ директивата.

Ето защо, настоящият състав приема за несъмнено установено, че спора, по същество спада в приложното поле на правото на Европейския съюз.

И доколкото настоящият казус не повдига материалноправен или процесуално правен спор, а поставя въпроса за принципа на правната сигурност, то същият принцип несъмнено е конституционен принцип на ЕС, прогласен в съюзният правопорядък още с най-ранната съдебна практика на Съда в Л., базирана на националните конституционни традиции на ДЧ, редом с принципите на легитимните правни очаквания и принципът на пропорционалност /решения по дела 7/56 Algeria; Дело 42/59S NUPAT; Дело 265/78 Ferwerda; Дело 23/68 Klomp; Дело 11/70 I. Handelsgesellschaft; Дело 147/81 M.; Дело 15/83 Denkavit/.

От своя страна, Съда на Европейския съюз /СЕС/ също е имал възможността да посочил ясно и недвусмислено, че: „... принципът на правна сигурност, следствие от който е принципът на защита на оправданите правни очаквания, изисква правните норми да бъдат ясни, точни и предвидими, що се отнася до техните последици, особено когато те могат да имат неблагоприятни последици за физическите лица и за предприятията (вж. в този смисъл решения VEMW и др., C-17/03, EU:C:2005:362, т. 80 и цитираната съдебна практика, A. Brescia, C-347/06, EU:C:2008:416, т. 69 и T. Claimants in the Franked I. I. G. Litigation, C-362/12, EU:C:2013:834, т. 44 и много други)“.

Посочената постановка е възпроизвеждана нееднократно в актовете на СЕС, друг пример за което е: „...принципът на правна сигурност, следствие от който е принципът на защита на оправданите правни очаквания, изисква, от една страна, правните норми да бъдат ясни и точни, а от друга страна, прилагането им да е предвидимо за правните субекти, особено когато могат да имат неблагоприятни последици за физическите лица и предприятията. По-специално посоченият принцип изисква дадена правна уредба да позволява на заинтересованите лица да се запознаят с точния обхват на задълженията, които тя им налага, както и да могат да се запознаят по недвусмислен начин със своите права и задължения и да действат съобразно с тях (решение от 15 април 2021 г., Federazione nazionale delle imprese elettrotecniche ed elettroniche (Anie) и др., C-798/18 и C-799/18, EU:C:2021:280, т. 41).

В допълнение, единият нормативен акт - ЗНАП е с ранг на закон и е от същия порядък, като ДОПК. От друга страна, обаче, ЗНАП е предимно устройствен закон уреждащ вътрешнослужебния статут и отношения и при никакви хипотези не може да се приеме, че неговата насоченост е към лицата – обекти на данъчно-осигурителен контрол. Правоотношенията във връзка с данъчно-осигурителния контрол осъществяван от държавата по отношение на частноправните субекти са обект на

законова уредба в ДОПК.

Още в чл.1 от Кодекса е записано изрично, че с този кодекс се уреждат производствата по установяване на задълженията за данъци, задължителни осигурителни вноски, както и по обезпечаване и събиране на публичните вземания, възложени на органите по приходите и публичните изпълнители.

Разпоредбата на чл.1 то ЗНАП предвижда, че този закон урежда създаването, статута, устройството и дейността на Националната агенция за приходите, както и правомощията на нейните органи.

Доколкото термина „правомощия“ поражда съмнение за известна идентичност в приложното поле на посочените два нормативни акта, то настоящият състав счита, че нормата на чл.10 ал.9 ЗНАП следва да се чете единствено и само относно реда и условията за вътрешнослужебно разпределение на компетенции с оглед структурата, реда и организацията на работа на НАП и нейните органи. ЗНАП обаче не може и не следва да има за предмет – регламентация на правомощията на органите на НАП по отношение на трети лица. Посочената уредба е изрично дефинирана и регламентирана в ДОПК. Именно в ДОПК е уредена и компетентността за възлагане на ревизия, с нарочни, конкретни и ясни разпоредби. В този смисъл опита за заобикаляне на ДОПК, посредством норми с вътрешнослужебен характер, които получават прочит като дефиниращи правомощие на органите на НАП по отношение на трети лица, представлява флагрантно нарушение на принципа на правната сигурност. /те не просто получават такъв прочит, в мотивите на законопроекта изрично е записано, че нормата има за цел – осъществяване на по-ефикасен контрол върху лицата./. И не съответства на изискването за яснота и предвидимост на законотворчеството.

Ето защо с оглед трайно възприетото схващане в практиката на ВАС, че компетентността на издаване на ЗВР произтича от законът, както и с оглед факта, че разпоредбите на ДОПК не допускат делегация на компетентност, като процесно осъществяването и предвид изискванията на принципа на правна сигурност, яснота и предвидимост утвърден в практиката на Съда в Л., настоящият съдебен състав счита, че обжалваният РА е нищожен.

При тази преценка, съобразно текста на чл.160 ал.5 ДОПК, съдът следва да приложи нормата на чл.173 ал.2 от АПК, респ. да изпрати преписката на съответния компетентен орган с указания по прилагането на закона.

Тъй като, настоящето решение установява нищожност на акта на основание – липса на компетентност за възлагане на ревизия и оттам като следствие – издаден РА при абсолютна липса на предпоставки за издаването му, като извършените в ревизионното производство действия са извършени ненадлежно и се считат неизвършени, то съдът преценява, че преписката следва да се изпрати на изпълнителния директор на НАП, който може да възложи пряко извършването на ревизия, да превъзложи това на определен от него заместник, както и да я изпрати по компетентност давайки съответните указания – следствие от настоящето решение и от неговата лична специализирана, компетентна, преценка. Самостоятелно волеизявление за

образуване и провеждане на ревизия от страна на орган по приходите от ТД на НАП С. не се установява. Предвид факта, че цялостната инициатива за производството тръгва от първоначално извършената делегация на правомощия от страна на изпълнителния директор на НАП, който е компетентен орган по силата на чл.122 ал.2 т.2 ДОПК, то именно нему следва да се изпрати и преписката в съответствие с чл.173 ал.2 АПК.

Предвид своевременно направената от жалбоподателя претенция за присъждане на сторените по делото разноски, съдът счита:

С решение от 25 януари, 2024г. по дело С-438/22, „Ем акаунт БГ“ ЕООД, ECLI:EU:C:2024:71, Съдът на ЕС постанови, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение.

Успоредно с това, националният съд не следва да се считан обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004г, предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт.

В унисон с това и отчитайки свободата на договаряне, съдът е указал на жалбоподателя да представи точен и ясен алгоритъм по който е определено договореното с неговият адвокат възнаграждение. С молба, представена в писмената защита е посочено, че претенцията за разноски е формирана чрез разбивка на труда, положен от адвоката в т.ч. запознаване с РД, РА и депозиране жалба в АССГ, цялостна проверка на първична и вторична счетоводна документация на жалбоподателя и анализ на неверните констатации на органите по приходите, проведените три броя открити съдебни заседания по делото и изготвена писмена защита или общо в размер на 3270лв. В подкрепа на себестойността на положеният труд е посочена притежавана от адвоката квалификация както в областта на правните науки, така и в областта на Счетоводство и анализ.

Съдът счита така отправената претенция за обосноваваща размера на разходите в съответствие със себестойността на труда и свободата на договаряне между адвокат и клиент. Претенцията обаче е недоказана като реално направен разход от страна на жалбоподателя, комуто именно се следва възмездяване на сторените разноски. По делото/л.276/ е представено доказателство за заплащане – разписка за заплащане на адвокатско възнаграждение, в размер на 1200лв. В този смисъл съдът счита, че съдебно деловодни разноски за осъществено процесуално представителство са направени от страната доказано в размер на 1200лв. Към тях следва да се прибави заплатената държавна такса в размер на 50лв. и заплатен депозит за изготвена експретиза в размер на 800лв. или общо 2050лв.

С оглед гореизложеното и на основание чл. 160 ал.1 от ДОПК вр. чл.173 ал.2 от АПК, Административен съд София-град,74 състав,

Р Е Ш И :

ПРОГЛАСЯВА НИЩОЖНОСТТА на РА № Р-22221921005615-091-001/08.08.2022г. издаден от В. Д. – началник на сектори и орган възложил ревизията и Е. П. – главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 277 от 06.03.2023г. на директора на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП, в частта с която по отношение на дружеството е отказано право на данъчен кредит и е установено задължение в размер на 11 877,21лв. – главница и 1501,17 –лихва по ЗДДС за отделни данъчни периоди, а именно – от м.07.2020г. до м.09.2020г., за м.03.2021г.,м.04.2021г,м.06.2021г. и м.07.2021г.

ИЗПРАЩА преписката на изпълнителния директор на НАП за администриране и произнасяне съобразно мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на „Терра Системс“ ЕООД,[ЕИК], седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [жилищен адрес] сумата от 2050/ две хиляди и петдесет/ лева, съдебно-деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба чрез Административен съд София-град до Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от настоящето решение да се изпрати на страните.

Съдия: